Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

LOIS MCMASTER

BUJOLD

SCIENCE FICTION MASTERS

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

LOIS MCMASTER
BUJOLD

BARRAYAR

Traducere din limba engleză
de Ona Frantz

PALADIN

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Colecție coordonată de: Michael Haulică
Redactor: Diana Marin-Caea
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUJOLD, LOIS MCMASTER

Barrayar / Lois McMaster Bujold ; trad. de Ona Frantz. – București : Paladin, 2014

ISBN 978-606-93510-2-4

I. Frantz, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Lois McMaster Bujold
Barrayar

Copyright © 1991 by Lois McMaster Bujold

© Editura Paladin, 2014, pentru prezenta ediție
Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Pentru Anne şi Paul

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

I

Mi-e teamă.

Mâna Cordeliei împinse într-o parte draperia de la fereastra salonului aflat la etajul al doilea al Casei Vorkosigan. Privi în jos la strada însorită. O maşină lungă şi argintie tocmai oprea pe aleea semicirculară care ducea la porticul din fața casei, frânând în dreptul gardului de fier forjat şi al arbuştilor importați de pe Pământ. Maşină guvernamentală. Uşa compartimentului din spate, pentru pasageri, alunecă în sus, lăsând să iasă un bărbat în uniformă verde. Deşi nu vedea prea bine din locul în care stătea, Cordelia îl recunoscu pe comandantul Illyan, cu părul lui castaniu şi, ca de obicei, fără chipiu. Intrând sub portic, îi ieşi din raza vederii. *Cred că nu-i nevoie să-mi fac griji de-adevăratelea până nu vine Securitatea Imperială după noi în miez de noapte*. Dar un reziduu de spaimă îi rămase, ascuns adânc în pântece. *De ce-oi fi venit eu pe Barrayar? Ce mi-am făcut cu mâna mea, ce-am făcut cu viața mea?*

Paşii grei ai cuiva încălțat în bocanci răsunară de pe hol, apoi uşa salonului se deschise cu un scârțâit. Sergentul Bothari îşi strecură capul înăuntru şi mormăi satisfăcut că o găsea acolo:

— Milady. Ora de plecare.

— Mulțumesc, sergent.

Lăsă draperia să cadă înapoi, întorcându-se să se mai privească pentru ultima dată în oglinda montată în perete, deasupra şemineului arhaic. Greu de crezut că oamenii de

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

aici încă mai ardeau materie vegetală doar pentru a elibera căldura din legăturile ei chimice.

Îşi înălță bărbia deasupra gulerului din dantelă albă apretată al bluzei, îşi aranjă mânecile sacoului maro-gălbui şi lovi absent cu genunchiul poalele fustei lungi şi învolburate, de femeie din clasa Vor, într-o nuanță de maro-gălbui asortată cu sacoul. Îi tihnea culoarea aceea, era aproape la fel cu cea a vechii ei salopete de la Departamentul de Observații Astronomice de pe Beta. Îşi netezi cu ambele mâini părul roşu pieptănat cu cărare la mijloc, pe care şi-l prinsese în două agrafe emailate ca să nu-i alunece pe față, lăsându-şi-l să cadă în bucle lejere pe spate, până sub omoplați. De pe chipul chipul palid reflectat în oglindă, ochii cenuşii îi întoarseră privirea. Nasul puțin cam proeminent, bărbia o idee prea lungă, dar cu siguranță un chip de nădejde, bun la tot felul de lucruri folositoare.

În fine, dacă voia să arate drăgălaş, tot ce avea de făcut era să stea lângă sergentul Bothari, a cărui siluetă se înălța sumbru alături de ea, în deplinătatea celor doi metri ai săi. Cordelia se considera o femeie înaltă, dar îi ajungea cu creştetul abia la umăr. Omul avea o față de gargui: închisă, obosită, cu nasul coroiat; tunsoarea periuță în stil militar îi accentua aspectul colțuros până la a-i da o înfățişare de criminal. Nici măcar livreaua elegantă a contelui Vorkosigan, maro-închis, cu simbolurile casei brodate cu fir de argint, nu reuşea să-l salveze pe Bothari de urâțenia lui uluitoare. *Dar, într-adevăr, un chip de nădejde, bun la tot felul de lucruri folositoare*.

Un slujitor în uniformă. Ce idee. Ce slujea el? *Viețile noastre, averile noastre şi onoarea noastră sacră, în primul rând*. Îl salută în oglindă, înclinând cordial din cap în direcția lui, şi se întoarse să-l urmeze prin labirintul casei Vorkosigan.

Trebuia să învețe singură să se orienteze prin reşedința aceasta cu aer de edificiu, cât mai curând posibil. Era jenant să te rătăceşti în propria-ți casă şi să fie nevoie să ceri ajutor

Libris.RO
Respect p

de la vreo gardă sau vreun servitor care se întâmpla să treacă pe acolo. În miez de noapte, îmbrăcată doar cu un prosop. *Cândva pilotam nave de salt. Zău aşa*. Dacă era în stare să se descurce sus în cinci dimensiuni, în mod sigur ar trebui să se poată descurca şi aici, jos, în trei dimensiuni amărâte.

Ajunseră în dreptul unei scări impunătoare, care cobora într-o spirală grațioasă pe trei paliere până la un vestibul pavat cu piatră albă. Paşii ei uşori urmau călcătura uniformă a lui Bothari. Fusta o făcea să simtă că pluteşte, paraşutată inexorabil în jos pe spirala treptelor.

La capătul scării, un tânăr înalt, sprijinit în baston, ridică privirea când le auzi ecoul paşilor. Locotenentul Koudelka, ale cărui trăsături erau tot atât de regulate şi plăcute pe cât erau de înguste şi stranii cele ale lui Bothari, îi zâmbi Cordeliei cu franchețe. Nici măcar ridurile pe care suferința i le săpase la colțurile ochilor şi ale gurii nu reuşeau să îmbătrânească acel chip. Purta uniforma de serviciu a imperiului, care diferea doar prin însemne de cea a comandantului Securității Imperiale, Illyan. Mânecile lungi şi gulerul înalt al hainei ascundeau rețeaua de cicatrice subțiri şi roşii care îi acopereau jumătate din trup, dar Cordelia era în stare să le cartografieze cu ochii minții. Dezbrăcat, Koudelka ar fi putut trece drept model vizual pentru un curs despre structura sistemului nervos uman, fiecare cicatrice reprezentând un nerv mort excizat şi înlocuit cu fire argintii artificiale. Locotenentul Koudelka nu prea apucase să se familiarizeze cu noul lui sistem nervos. *Spune drept. Chirurgii de-aici sunt nişte măcelari ignoranți şi neîndemânatici*. Cu siguranță că lucrătura aceea nu se ridica la nivelul standardelor betane. Cordelia nu lăsă să i se citească pe chip niciun indiciu despre ceea ce gândea în privința asta.

Koudelka se întoarse cu o mişcare smucită şi înclină din cap spre Bothari.

— Salut, sergent. Bună dimineața, lady Vorkosigan.

— Bună dimineața, Kou. Unde-i Aral?

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

— S-a dus cu Illyan la bibliotecă să verifice unde va fi instalată noua comconsolă securizată. Ar trebui să se-ntoarcă deja. Ah!

Dădu din cap când auzi sunetul paşilor venind dintr-o galerie. Cordelia îi urmări direcția privirii. Illyan, plăpând, anost şi politicos, sosea flancat – eclipsat – de un bărbat la vreo patruzeci şi ceva de ani, strălucitor în uniforma imperială pentru întruniri oficiale. Motivul pentru care venise ea pe Barrayar.

Lordul-amiral Aral Vorkosigan, în retragere. Fost în retragere, până ieri. Ziua în care, fără doar şi poate, viețile lor fuseseră date peste cap. *O să facem noi cumva să cădem în picioare, poți să fii sigură*. Vorkosigan era îndesat şi puternic la trup, iar părul negru îi era înspicat cu cenuşiu. Falca proeminentă îi era marcată de o veche cicatrice în formă de L. Mişcările lui sugerau un izvor de energie comprimată, iar ochii cenuşii, cu privirea lor intensă şi interiorizată, se aprinseră la vederea Cordeliei.

— Bună să-ți fie dimineața, milady, declamă el, întinzând mâna către a ei.

Sintaxa era căutată, dar sentimentul din ochii lui luminoşi ca două oglinzi era pe de-a-ntregul sincer. *În oglinzile astea mă văd frumoasă din cap până-n picioare*, îşi spuse Cordelia cu afecțiune. *Sunt mult mai măgulitoare decât cea de pe peretele de la etaj. O să mă uit în ele de-acum înainte*. Mâna lui cărnoasă era uscată şi fierbinte, căldură primitoare, căldură vie, care învălui vârfurile subțiri ale degetelor ei reci. *Soțul meu*. Se potrivea, la fel de lin şi strâns cum se potrivea mâna ei într-a lui, chiar dacă noul ei nume, *lady Vorkosigan*, încă îi mai părea ca o haină prea mare, care-i aluneca de pe umeri.

O clipă, îi văzu pe Bothari, Koudelka şi Vorkosigan stând unul lângă celălalt. *Răniții care se țin pe picioare, primul, al doilea, al treilea. Şi eu, infirmiera veteranilor*. Supraviețuitorii. Kou în trup, Bothari în minte, Vorkosigan în spirit, toți trei încasaseră răni aproape mortale în războiul Escobarului.

Libris.RO
Respect pe

Viața merge înainte. Mărşăluieşti sau mori. Oare începem toți să ne revenim în sfârşit? Aşa spera.

— Pregătită de plecare, dragă căpitane? o întrebă Vorkosigan.

Vocea îi era baritonală, accentul barrayaran suna cald-gutural.

— Cred că sunt cât se poate de pregătită.

Illyan şi locotenentul Koudelka porniră înainte. Mersul lui Koudelka era o târşâială de picioare cu genunchi nesiguri pe lângă mărşăluitul viguros al lui Illyan, iar Cordelia se încruntă cuprinsă de temeri. Îl luă de braț pe Vorkosigan şi porniră în urma lor, lăsându-l pe Bothari să-şi vadă de îndatoririle lui casnice.

— Care-i programul pentru următoarele zile? întrebă ea.

— Păi, mai întâi audiența asta, bine-nțeles, răspunse Vorkosigan. După care mă văd cu nişte oameni. Contele Vortala o să regizeze totul. Peste câteva zile vine şi votul de confirmare de la plenul Consiliilor reunite, şi tot atunci o să depun jurământul. N-am mai avut regent de o sută douăzeci de ani. Dumnezeu ştie ce protocol mai dezgroapă şi mai scutură de praf.

Koudelka se aşeză în compartimentul din față al maşinii, lângă şoferul în uniformă. În compartimentul din spate, comandantul Illyan se strecură vizavi de Cordelia şi Vorkosigan, cu spatele la sensul de mers. *Maşina asta e blindată*, îşi dădu seama Cordelia după grosimea capotei care se închidea deasupra lor. La semnalul lui Illyan, şoferul porni şi intră lin cu maşina pe stradă. Aproape niciun zgomot nu pătrundea de afară.

— Consoarta regentului, spuse Cordelia, gustând expresia. Ăsta-i titlul meu oficial?

— Da, milady, răspunse Illyan.

— Odată cu el vin şi ceva îndatoriri oficiale?

Illyan se uită la Vorkosigan, care spuse:

— Hm. Da şi nu. O să fie o mulțime de ceremonii la care trebuie să participăm – pe care trebuie să le onorezi, în cazul

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

tău. Începând cu funeraliile împăratului, care vor fi istovitoare pentru toată lumea – exceptându-l, poate, pe împăratul Ezar. Toate astea aşteaptă momentul când o să-şi dea el ultima suflare. Nu ştiu dacă şi-a făcut deja vreun plan în sensul ăsta, dar nu m-ar mira din partea lui.

— Partea mondenă a îndatoririlor tale poate fi oricât de mare îți doreşti. Discursuri şi ceremonii, nunți importante, sărbători onomastice şi funeralii, întâmpinarea delegațiilor din districte – pe scurt, relații publice. Genul de treburi pe care prințesa văduvă Kareen le face cu un talent înnăscut.

Vorkosigan se opri, băgă de seamă aerul ei îngrozit şi adăugă în grabă:

— Sau, dacă preferi, poți să duci o viață strict privată. Ai deja scuza perfectă pentru aşa ceva…

Mâna lui, înconjurându-i talia, îi mângâia în secret pântecele încă plat.

— …Şi, de fapt, aş prefera să nu-ți iroseşti puterile cu prea multă generozitate. Pe partea cu politica, mai importantă, mi-ar plăcea foarte mult dacă ai putea să fii legătura mea cu prințesa văduvă şi cu… împăratul-copil. Împrieteneşte-te cu ea, dacă poți. E o femeie extrem de rezervată. Educația băiatului este esențială. Nu trebuie să repetăm greşelile lui Ezar Vorbarra.

— Aş putea să-ncerc, oftă ea. Îmi dau seama c-o să am ceva de lucru până să trec drept o membră a clasei Vor de pe Barrayar.

— Nu te da peste cap pentru asta. N-aş vrea să te văd supusă la atâtea constrângeri. Și-apoi, mai e un aspect al problemei.

— De ce nu mă miră? Hai, zi.

El rămase tăcut un moment, alegându-şi cuvintele.

— Răposatul prinț moştenitor Serg nu era pe de-a-ntregul absurd când l-a numit pe contele Vortala progresist prefăcut. Insultele care ustură au întotdeauna ceva adevăr în ele.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Contele Vortala tot încearcă să-şi formeze partidul progresist doar cu membri din clasele superioare. Cu oameni care contează, cum ar spune el. Sesizezi mica neconcordanță din gândirea lui?

— Cam de mărimea Canionului Hogarth de-acasă? Da.

— Tu eşti betană, eşti o femeie cunoscută în toată galaxia.

— Ei, hai, acum.

— Aşa eşti privită aici. Nu cred că-ți dai seama cum eşti percepută. Întâmplarea face să fie foarte flatant pentru mine.

— Speram să fiu invizibilă. Dar n-aş crede că sunt prea populară, după ce-au pățit ai tăi la Escobar din cauza noastră.

— Aşa e cultura noastră. Când e vorba de un soldat brav, poporul meu îi iartă aproape orice. Iar tu reuneşti în persoana ta două dintre facțiunile care se opun una alteia, aristocrația militară şi plebeii progalactici. Sunt convins c-aş putea să eviscerez cu totul Liga Apărării Poporului prin intermediul tău, dacă eşti dispusă să joci pe mâna mea.

— Dumnezeule mare! De câtă vreme te gândeşti la treaba asta?

— La problemă, de multă vreme. La tine ca parte a soluției, doar de azi.

— Ce, să mă distribui în rol de mascotă pentru cine ştie ce partid constituțional?

— Nu, nu. Exact ăsta-i genul de lucruri pentru care o să jur pe onoarea mea că le voi preîntâmpina. N-ar fi în spiritul jurământului meu să-i ofer prințului Gregor conducerea unui imperiu de pe o poziție golită de putere. Ce-mi doresc eu… ce-mi doresc este să găsesc cumva o cale de-a atrage în serviciul împăratului cei mai buni oameni din fiecare clasă, din fiecare grup lingvistic şi din fiecare partid. Rezerva de talent a clasei Vor e pur şi simplu prea mică. Să fac guvernul să semene mai mult cu organizarea militară în forma ei cea mai bună, să se promoveze competența, indiferent

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

de origine şi de trecut. Împăratul Ezar a încercat aşa ceva, întărind ministerele în detrimentul conților, dar s-a aruncat prea departe. Consiliul Conților e eviscerat, iar ministerele sunt corupte. Trebuie să existe o cale de compromis.

Cordelia oftă.

— Presupun că va trebui pur şi simplu să cădem de acord că nu suntem de acord în privința principiilor guvernării. Pe mine nu m-a numit nimeni regentă a Barrayarului. Dar te avertizez… voi încerca întruna să te fac să te răzgândeşti.

La aceste cuvinte, Illyan ridică o sprânceană. Cordelia se sprijini de spătar vlăguită, privind prin calota groasă la trecerea grăbită a capitalei barrayarane, oraşul Vorbarr Sultana. Nu pe regentul Barrayarului îl luase de bărbat cu patru luni în urmă. Se măritase cu un simplu soldat în retragere. Da, se presupunea că bărbații se schimbă după însurătoare, de obicei în rău, dar… într-atât de mult? Într-atât de repede? *Nu pentru asta m-am înrolat, domnule*.

— Mare încredere şi-a pus împăratul Ezar în tine numindu-te regent. Nu cred că-i chiar aşa un pragmatic nemilos, cum m-ai făcut să cred, observă ea.

— Păi, e o dovadă de încredere, dar a venit din necesitate. Se vede că n-ai prins semnificația însărcinării pe care a primit-o căpitanul Negri la reşedința prințesei.

— Nu. Era vreo semnificație?

— O, da, un mesaj cât se poate de limpede. Negri trebuie să-şi continue vechea slujbă de şef al Securității Imperiale. Desigur, nu-şi va înainta rapoartele către un băiețel de patru ani, ci către mine. De fapt, comandantul Illyan va fi doar asistentul lui.

Vorkosigan şi Illyan se salutară cu câte o înclinare a capului uşor ironică.

— Dar nu încape îndoială cui îi va fi Negri loial, în caz că eu, ăă... o iau razna şi încerc să pun mâna pe puterea

Libris.RO
Respect p

imperială şi de drept, nu doar în fapt. Categoric că are ordine secrete să scape de mine într-o atare situație.

— Aha. Păi, îți garantez că n-am nici cea mai mică dorință să fiu împărăteasa Cordelia a Barrayarului. Asta aşa, în caz că te-ntrebai.

— Nici n-aş fi crezut.

Maşina se opri în fața porții unui zid de piatră. Patru gărzi îi cercetară cu luare-aminte, verificară permisele lui Illyan şi le făcură semn să treacă. Atâția străjeri, aici, la casa Vorkosigan… oare pe cine trebuiau ei să țină la distanță? Pe alți barrayarani, probabil, în peisajul acesta politic fragmentat de facțiuni. O veche zicere barrayaană cu care o amuzase cândva bătrânul conte îi reveni acum în minte, umplând-o de nelinişte. *Cu atâta balegă prin jur, trebuie să fie pe undeva şi-un ponei*. Caii erau practic necunoscuşi pe Colonia Beta, exceptând cele câteva exemplare din grădinile zoologice. *Cu atâția străjeri prin jur… Dar dacă eu nu-s duşmanul nimănui, cum poate cineva să fie duşmanul meu?*

Illyan, care se tot foia pe locul lui, se hotărî să vorbească.

— Domnule, i se adresă el ezitant lui Vorkosigan, v-aş sugera, ba chiar v-aş implora, să vă răzgândiți şi să vă mutați aici, la Reşedința Imperială. Problemele cu securitatea… problemele mele – spuse el zâmbind vag, lucru deloc benefic pentru imaginea sa, căci astfel trăsăturile lui lipsite de forță căpătau un aer de cățel drăgălaş – ar fi mult mai uşor de controlat aici.

— La ce apartament te-ai gândit? întrebă Vorkosigan.

— Păi, când… Gregor va urca la tron, el şi mama lui se vor muta în apartamentul imperial. Atunci odăile lui Kareen vor rămâne vacante.

— Prințul Serg, vrei să zici, îl corectă Vorkosigan cu un aer sumbru. Cred c-aş prefera să-mi stabilesc reşedința oficială la casa Vorkosigan. De-o vreme, tata petrece tot mai